Temps Ordinari - Setzè diumenge

Per DavidG el dl., 13/07/2026 - 00:00

Sa 12,13.16-19
Rm 8,26-27
Mt 13,24-43

Quina pregunta ens fem quan ens mirem al mirall? Abans de sortir de casa, quan a la feina aprofito la pausa als serveis, en pasar davant els aparadors del carrer…Què m'estic preguntant en veure la meva propia imatge reflectida?

Sigui quina sigui la resposta, les lectures d'aquest diumege ens diuen que la mirada sobre mi mateix no és la mllor ni la darrera. Sols quan ens centrem en el ser de Déu o, millor dit, en la relació que hi ha entre ell i nosaltres, és quan comprenem que anem prou arreglats, som prou adequats o estem donant el millor de nosaltres.

Diu el llibre de la Saviesa que Déu vetlla sobre tothom, tracta amb tota consideració. "*Obrant així, heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom"*.I en el salm es recorre al ser de Déu de qui demanem la seva mirada. "*Vós que sou indulgent i bo, compassiu i benigne, ric per a tothom que us invoca, fidel en l'amor".*

Es, per tant, la seva mirada la que ens constitueix; el seu amor el que ens edifica. Més que cercar la nostra matge reflectida en el mirall, ens cal cercar la seva mirada amorosa en cada ésser animat o inanimat. Cercant el Déu que es sembra en tot i -per què no?- també en mi mateix. Es una gràcia que cal demanar: mirar-se com Déu ens mira, talment com Maria canta en el Magnificat: "*El Senyor ha fet en mi meravelles perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa."*

Prou bé ens ho diu Sant Pau a la Carta als de Roma: sols no encertem en la relació amb Déu, no sabem què hem de demanar, no sabem pregar com cal. De manera que, si aparquem la supèrbia i el deixem fer, és l'Esperit Sant el que penetra l'interior dels cors i es posa en lloc nostre per pregar com cal. Es ell qui ens fa justos, adequats, dignes, bells i atractius, perquè la relació amb el Pare embelleix la nostra vida.

Però, com descriuen les paràboles de l'Evangeli, hi ha qui posa jull en el blat, que havíem sembrat. De nit, l'enemic, vol fer mal. En aquesta vida estem a la intemperie dels bons i mals vents. Viure será donar la resposta adequada als diversos vents que arriben.

El que no sembla adequat és, de nou, deixar en les nostres mans, el judici sobre el que és definitivament dolent i el que és definitivament de Déu. Cal deixar que creixin junts les herbes

amb el blat perquè el temps faci evident on és l'amor de Déu que atrau i ens tansforma. No será el judici popi ni el dels col·laborados el que caldrà implementar definitivament. *"Deixeu que creixin junts fins l'hora de la sega"*. Aleshores, sí, separem el jull per cremar-lo i el blat al graner per a la vida en abundància de tots.

També l'exemple del gra de mostassa i del llevat ens parla del contrast entre el que és petit i esquifit, però que, amb el pas dels temps, acaba sent vida per a molts: per als ocells que s'hi ajoquen, pels afamats que llesquen el pa.

Cerquem, doncs, amb tota humilitat la mirada mirar de Dèu que s'albira en tot. Acollim el seu ser amoròs perquè ens arregli, ens dignifiqui, ens doni la bellesa que sol pot venir d'ell. Convivim, tanmateix, en el debat entre el bé i el mal, en l'esperança que el temps mostrarà què nodreix l'amor que ens tenim amb Déu.

Fotografia: Elisa Photography a Unsplash

ETIQUETES
MIRADA SEMBRA PREGÀRIA JUDICI